

която вечерята на 14-й бѣ влѣзла тамъ, сърбитѣ ъж заставили да го напусне. Командуващия полка назначи 2-а дружина; заповѣда ми се да поведѣ дружината по шосето за Пиротъ въ форсирванъ маршъ. Когато дружината се бѣ отмѣстила на около 1 км. напредъ отъ полка, стигнахме по пѣтя подполковника Филова съ свитата си. Въ това врѣме влѣво отъ шосето по висотитѣ, обсеяни съ лозя и разни овощни дървета, между нашитѣ войски и сърбитѣ се бѣ завързалъ усиленъ бой, което можеше да се заключи отъ много честитѣ залпове и честа единична стрѣлба; зарадъ това подполковникъ Филонъ се обърна къмъ менъ и ми заповѣда да се отправя съ дружината си на изстрѣлитѣ. Когато пристигнахъ на мѣстото и заявихъ на дружинния командиръ (тамъ дѣйствуваше 3-я п. Бдинский полкъ), когото намѣрихъ тамъ, че съмъ изпроводенъ за поддръжка на тѣхъ, той ми отговори:

— «Нѣмаме нужда, защото сърбитѣ почнахъ да отстъпватъ».

Азъ се почувствувахъ като птица свободенъ и се впуснахъ напредъ самъ на свой рискъ; ний бѣхме дѣйствували повече по части, та бѣхме привикнали на свобода, зарадъ това азъ и не помислихъ върху решението си на «своя глава» да поведѣ дружината и, както и да е, да излѣзнѣ въ 1-а линия и да срещна противника, когото всички търсѣхме. И наистина, тази война въ цѣлия ѣ театръ почти така се водѣше.

Когато се бѣхме отдалечили на повече отъ 2 км. напредъ, срѣснахме отъ лѣва страна въ подножието на висотата. обсеяна съ лозя, Т. Парджикската дружина, която командувахе капитанъ Фонъ-Махъ. Последния ми се видѣ доста